

252/1977.

Dr. Kárpáti Béla
jellemezése

HO SI MINH Tanárképző
Főiskola
Főigazgatója
E G E R

Tisztelt Főigazgató Elvtárs !

Kérésére az alábbiakban adom meg a fenti dolgozó munkahelyi jellemzését.

Dr. Kárpáti Béla 1968. augusztus 15-től dolgozik az iskolában. Történelem-magyar-filozófia szakos tanár.

Az iskolában a magyar nyelv- és irodalom, valamint a történelem tárgyakat tanította 1973. szeptemberéig. Szakmai munkája ellen lényeges kifogás nem merült fel. A szakfelügyelet általában meg volt elégedve vele, bár több esetben kifogásolta szakmai és módszertani munkáját.

1973. szeptember óta az iskola diákegyetemében, de az iskola állományában nevelőtanárként dolgozik. Ettől kezdve az iskolában heti 2-4 órában tanít.

Munkatársaihoz való viszonya szűkebb környezetében megfelelő. A tantsület azon tagjaival, akikkel irodalmi érdeklődésével azonos témát talál, jobbnak mondható a kapcsolata. Érdeklődési körének alapján kutató típus. Vitatkozó természetű, de ez is elsősorban irodalmi kutatási területén érezhető. Oktató-nevelőmunkájában kísérletező. Figyelte a legújabb eredményeket és azokat igyekezett felhasználni munkájában.

Emberi magatartása eléggé ellentmondásos. Munkatársaival szemben időnként hiányzik belőle a kellő szerénység, ugyanakkor segítőkész. Az ő szűkebb területén kívül eső vitákba nem igen avatkozik be, inkább visszavonul.

A tanulókkal való kapcsolata megfelelőnek mondható. Ezen a területen nem éppen erénye, hogy a tanulók előtt saját kartársaira tett burkolt megjegyzéseivel nem védi a tanári tekintélyt, illetve saját felkészültségét nagyítja fel.

A pedagógus állami ideológiai továbbképzésben több éven át esztétikai szemináriumot vezetett. Jelenleg egy-egy irodalomkutató szakkört vezet az iskolában és az Ifjúsági Házban.

Fegyelmi büntetése az iskolába kerülése óta nem volt. Pártonkívüli. Az iskolában szervezett politikai továbbképzésben részt vesz. Itt aktív hozzászóló és vitatkozó. Politikai állásfoglalása nem semleges, de szakképzettsége ellenére a harcos pártosság sem fő erénye.

Már az iskolába kerülése előtt is voltak olyan tervei, hogy felsőoktatásban oktatóként helyezkedik el.
Alapbére: 3.300 Ft. és 250 Ft kollégiumi működési pótlék.

Miskolc, 1977. április 18.

Szalóky Károly
igazgató

DR. KÁRPÁTI BÉLA

Alapminősítés

Mivel a dolgozóról korábbi munkahelyéről alapminősítést nem kaptam, így ezt itt kellett elkészítenem.

- Dr.Kárpáti Béla született Homrogd, 1930. november 18.
- Anyja neve: Szendrei Erzsébet
- Foglalkozása: Középiskolai tanár
- Beosztása: diákokotthoni nevelő
- Nős. 2 gyermeke van.
- Iskolai végzettsége: Tudományegyetem 1963
- Szakképzettsége: - magyar- történelem szakos tanár
- filozófia szakot 1967-ben végzett
- Pártonkívüli. 1952 óta szakszervezeti tag.
- Korábbi munkahelyei:
 - 1./ Borsodi Bizművek 1952. jan. 29- április 30. / hozzáj.kilépett/
 - 2./ MTH 2.sz. Intézet 1952.máj. 15- 1953.jan.15. /áthelyezve/
 - 3./ SZOT Megyei Tanács 1953.jan.16 - 1957,márc.29 / felmondás a vállalat részéről/
 - 4./ II.ker. Tanács 1957.május 20- május 23./hozzájárul.kilépett/
 - 5./ MÁV Fűtőház 1957.május,24- aug. 31./hozzájárul.kilépett/
 - 6./ Festőipari Vállalat 1957.szept.6 - nov. 8. /felmondás a váll. részéről/
 - 7./ Miskolci Fém és Faip.V.1958.febr.9-febr.24. /hozzájárul.kilépett/
 - 8./ III.ker. Tanács VB. 1958.márc.14- 1963.aug.31./ hozzájár.kilépett/
 - 9./ Petőfi Sándor Koll. 1963.szept.1-1968.júl.1. / áthelyezve/
 - 10./ 3.sz. Ipari Szakközépiskola / jelenleg is /
- Utolsó évi átlagbére /1979. márc - 1980. márc. / 5.169.- Ft.

1968 óta dolgozik az iskolában. Szakképzettsége történelem-magyar-
- filozófia szakos tanár.

Politikai képzettsége végzettségének megfelelő. Pártonkívüli.
Korábban / 1971 novemberében/ kérte felvételét a pártba. A párt csoport-értekezleten elhangzott vita után a szakmai munkáját és emberi magatartását ért bírálatok hatására ettől a szándékától el-

állt. A szocialista rendszer híve.

Szakképzettsége mindkét szakterületén megfelelő. Tanórai oktató-nevelőmunkáját azonban mind a magyar, mind a történelem szakfelügyelő több alkalommal és visszatérően bírálta. 1971-ben a magyar szakfelügyelő írásban utasította a nyelvtani és helyesírási ismeretek megtanulására és helyes tanítására. A történelem szakfelügyelő is többször bírálta egyéni elképzeléseit, mivel azok nem voltak összhangban a didaktikai, szakmetodika alapelveivel. Ugyancsak bírálta és írásban rögzítette, hogy csak olyan ismereteket szabad tanítani, ami hiteles és félreérthetetlen. Munkájának ezt a módját az 1978. január 12-én kelt összefüggő látogatási jegyzőkönyv is megengedhetetlennek tartja. Történelem óralátogatásaim során én is többször kifogásoltam, hogy az órán a tanterv és a tankönyv szellemével és tartalmával ellentétben polgári, vagy antimarxista nézeteket tanít a tanulókkal, mint "új ismereteket." Ez egyszerűen megengedhetetlen. A jóindulatú szakmai bírálatokat nem fogadta el. Ebből következik, hogy a probléma nem elsősorban szakmai felkészültségével, inkább nézeteivel van. Ez a magyarázata annak, hogy bár filozófiai végzettsége van, nem adtam neki világnézeti órákat. A világnézetünk tanításához ugyanis nem elegendő egy bizonyos tudásanyag; feltétlenül szükséges őszinte marxista-leninista meggyőződés és gyakorlat is. Mindezek miatt döntöttem úgy, hogy 1973 szeptemberétől fő munkahelye az iskolához tartozó diákotthon legyen, ahol nevelőtanárként dolgozik. Az iskolában néhány órában tanít, így kevesebb tanulóval lehet kapcsolata.

Diákotthoni nevelőmunkáját ellátja. Itt szervezett több író-olvasó találkozót, vezetett és jelenleg is vezet filmkört és egyben felelőse a jól működő faliújságnak. Ugyanakkor sokkal többet törődhetne a tanulók fegyelmével. Ez mind a diákotthonra, mind az étkezési ügyeletekre vonatkozik.

Érdeklődési területe az irodalom. Itt több irányú kutatómunkát végez. 1975-ben és 1976-ban mint kutató pedagógus, akadémiai ösztöndíjat pályázott meg és kapott. Utazási költségeit az iskola fedezte. Ennek eredményéről, illetve irodalmi kutatómunkájának és megjelent cikkeinek értékéről nem én, hanem a megbízó illetékes szakemberek hivatottak dönteni. Erről a munkájáról semmiféle visszajelzést nem kaptam. Ennek ellenére 1975-ben 100.-Ft soronkívüli előlépést és két alkalommal 1.500.-Ft, összesen 3.000.-Ft pénzjutalmat kapott. 1976-ban 250.-Ft soronkívüli előlépést és 1.300.-Ft pénzjutalmat, 1977-ben 150.-Ft soronkívüli előlépést kapott.

1978-ban 300.-; 1979-ben 50.-Ft; és 1980-ban 100.-Ft soron-
kívüli előlépést kapott.

Többször készült már főiskolára, illetve egyetemre marxizmus-
-leninizmus oktatónak, pályázatát azonban nem fogadták el.
Ugyancsak visszautasította pályázatát a Kilián György Gimnázium
igazgatója 1979-ben, bár tőlem sem szóban, sem írásban nem kért
információt. Véleményem szerint elsősorban olyan munkakör áll
hozzá közelebb, ahol a munka terméke írásbeli anyag. Ez alapján
nézeteivel, álláspontjával lehet vitatkozni; szóban ez igen nehéz.

Az iskolában, illetve a diákotthonban irodalomkutató, illetve
filmszakkört vezetett. Jelenleg is filmklub kört vezet. A szakkör
néhány tanulója több alkalommal okleveleket, illetve díjat kapott.
Jelenleg az Ifjúsági Házban vezet hasonló jellegű / honismereti/
szakkört mellékfoglalkozásban.

Munkatársai egy részével való kapcsolata elfogadható, a több-
ségével visszafogott. Iskolai működésének első éveiben elsősor-
ban saját munkájának, felkészültségének túlhangsúlyozásával a ná-
lánál jobb, vagy a vele azonos felkészültségű, de alaposabb mun-
kát végző kartársai önbizalmát erősen csökkentette. Időbe került,
amíg kartársai megismerték. Ezután túlzott önbizalmát kartársai
tudatosan csökkentették. Nem vált előnyére kartársai körében az
sem, hogy tanulók előtt értékelte néhány kollegája munkáját. Ez
nem hosszú beszélgetésekre, csak egy-egy mondatos megjegyzésre
szorítkozott. A diákotthonba kerülése óta, - mivel területe leszű-
kült és más jellegű feladatot kell megoldania, ezen a területen
változott.

A tanulókkal való kapcsolata megfelelő. A diákotthonba kerü-
lése óta az iskolai tanulók többségével való kapcsolata erősen
lazult. Itt egy kisebb közösségért felelős.

Az általa végzett munkák egy része díjazott, / szakkör, film-
kör / vagy az volt, / filmkör/ másrészt munkaköréhez tartozik.
Az Ifjúsági Házban végzett szakköri munkáját, - bármilyen eredmé-
nyes is- külön díjazásért látja el. A munka értékelése nem az én,
hanem az alkalmazó szerv feladata. Téves felfogás az, hogy a mun-
kaközben elvégzett munkáért külön díjazás jár.

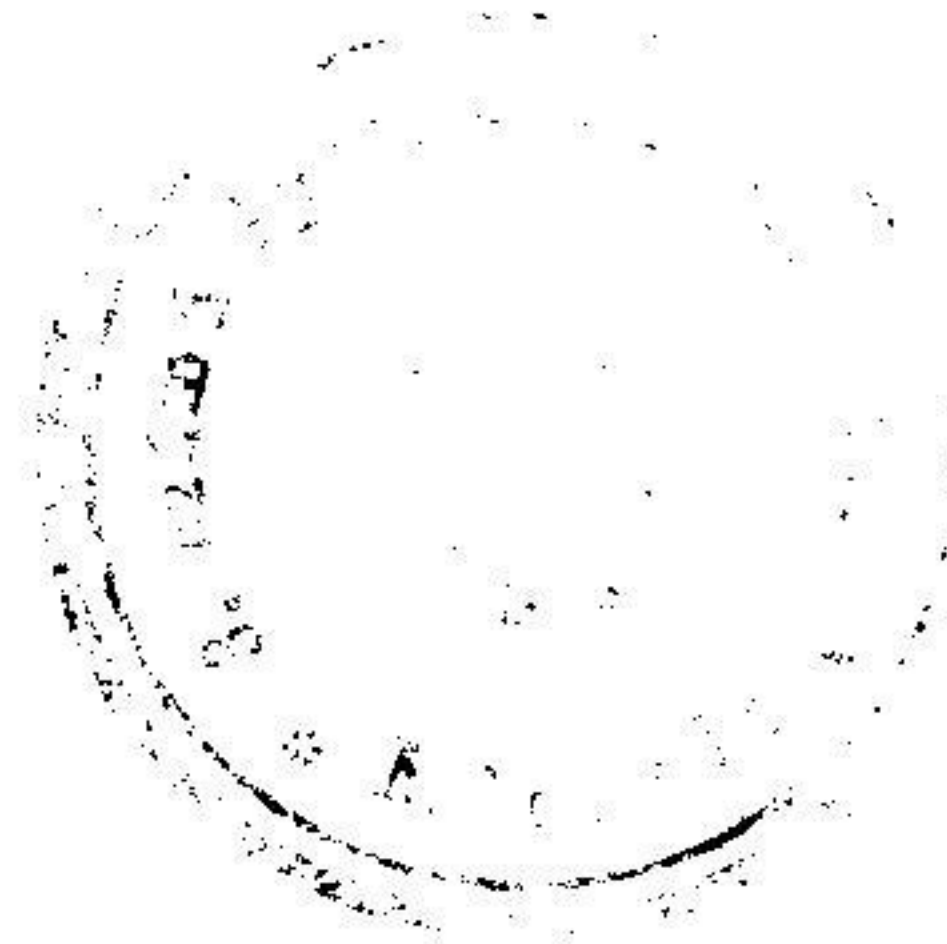
A bírálathoz való viszonya nehezen fogadható el. Több esetben
a nyílt, segítőszándékú, egyértelmű bírálatot csürés-csavarással
kifogásolja, végül az a látszat, hogy mindenben neki van igaza.
Ezt a szakfelügyelet is tapasztalta és jogosan kifogásolta.

Szakmai felkészültsége, érdeklődési köre alapján jobban meg-

felelne számára olyan munkaterület, ahol kutathatna, szabadon publikálhatna és munkájának eredményét és értékét pontosan mérni lehetne, és itt jobban is megállná a helyét. Erre a középiskolai munkában viszonylag kevés a lehetősége.

Fenti hibáinak kijavításával értékes tulajdonságai dominálnának.

Miskolc, 1980. március 29.

Szalóky Károly
Szalóky Károly
igazgató

Alapminősítésemet ismerem:

.....
.....

A dolgozó a minősítését ismeri. A minősítés aláírását megtagadta. Véleménye a minősítéshez mellékelve.

Szalóky Károly
Szalóky Károly igazgató

Horváth András
Horváth András

Serfőző Sándorné
Serfőző Sándorné

ig.h.

Szakszervezeti titkár

diákotthon vezető

Véleményem a minősítéshez

E minősítés első változata ellen panasszal éltem a Városi Tanács VB Művelődési Osztályához. A felettes szerv 1979. júniusában írásban utasította az igazgató kartársat, hogy új minősítést írjon, mert az nem felel meg a tartalmi és formai követelményeknek.

A panaszban panaszoltam a minősítés egyoldalúságát, az eredmények elhallgatását, az értékelés rosszindulatú, nem nevelő, inkább elítélő, diszkreditáló tendenciáját.

Az új minősítés sem más, megőrzi ugyanezt a sérelmes tendenciát, esetleg részletesebb dokumentumokkal szolgál. De e dokumentumokból csak a rosszaló, elmarasztaló írásbeli vélemények szerepelnek, s érdekes módon hiányoznak - a szakfelügyelői jegyzőkönyvekből is - az elismerő, dicsérő vélemények,

Néhai Nagy Kálmán magyar szakfelügyelőm 6-7 órát látogatta, ebből 4 magasra értékelt /"legmodernebb", "tökéletes", "ahogy a nagy könyvben meg van írva", stb./ irodalom, egy osztályfőnöki és két elmarasztalt nyelvtanóra volt. Az elmarasztalt nyelvtanórán is "a módszer modern, nagyon jó, de a tartalma elfogadhatatlan, mert téves szaktanári alapismeretekre épült". Ezt az órát a tankönyvszerző Szende Aladár annakidején megtartott bemutató mintaórájának kérdő- és munkalapjaira építettem, amely nekem nagyon tetszett. A "helyesírási hibám" az volt, hogy nem javítottam ki egy tanuló "semilyen" szavát a táblán. No, elfogadva az elmarasztalt 2 nyelvtanórát, 4:2 az órák aránya. /E négyben olyan újszerű módszerek - táblarajz és osztályzás - is szerepeltek, amelyet a szakfelügyelő lelkesen üdvözölt, s igazgató kartárs is elfogadott./

Ennek nyelvtanórának lényegében eltúlzott kifogásainak tendenciája különösen akkor tetszik ki, ha időben pontosítjuk. 1971. márciusában /26-IV.2./ íródott, s 1971. novemberében került párttagfelvételen megbeszélésre. Ez évben vettek engem fel /nyáron/ a Debreceni Orvostudományi Egyetem Marxizmus-Leninizmus tanszékére adjunktumnak. /Felvettek, s nem mint a minősítés írja: elutasítottak./ Én mondtam vissza az állást, mert anyagi körülményeimnek nem volt megfelelő. Már ehhez a felvételihez is kellett rólam munkahelyi véleményt írni, noha -már eltelt a 3 év!- még nem volt semmi minősitésem. Volt ugyan mellőzöttségem a Világnézeti kérdések tantárgy elosztásánál, de e mellőzésnek semmi megalapozott indoka nem volt.

Máig sem értem, s tagadom "antimarxista nézeteimet"; még inkább azt, hogy én ilyen szellemben tanítom az ifjúságot.

Hogyan ajánlhatott akkor Debrecenbe Hermann István, a filozófiai tudományok doktora, s hogyan lehettem én éppen ebben az időben 2 éves pedagógus továbbképzés vezetője marxista esztétikából? A z iskolában legmagasabb filozófiai képesitésem volt, s az egyetem után országos filozófiatörténeti kutatócsoport tagja voltam.

E diszkreditáló minősítés is elismeri, hogy írásbeli kutatómunkára alkalmasbbnak tart, mint oktatómunkára -és ezzel erősen vitaközöml-, de akkor még ezt a reményét is megvonta tőlem az igazgatóm.

Bevallom, a történelemben önképzésem nem olyan intenzív, mint az irodalomban, esztétikában és a szociológiában -hiszen irodalomkutató vagyok- mégsem tudok azzal az elítélő tendenciával egyet-érteni, amivel éppen a minősítés illet.

Sajnos, egy beosztott tanár az igazgatói és szakfelügyelői óralátogatásoknak ki van szolgáltatva; mert -bár egy tanár is tudhatja-láthatja órájának hibáit- ki dönti el, hogy a tanár és szakfelügyelő eltérő véleményében kinek van igaza? Senki. Így minden vita a gyakorlatban fölösleges, sőt illetlen; egy szakfelügyelői véleményt csak elfogadni lehet. Ez a praxis. Ha valaki vitatja, csak élesebb megfogalmazás kerül a jegyzőkönyvbe. S ha netán a tanár tudja bizonyítani az elmondottak helyességét? Teszem azt: könyveket hoz, mai, marxista könyveket? Ki fogadja el bizonyítékait? Hiába hoztam én elő Szende Aladár munkalapjait, csak ártottam vele. Pedig engem becsült Nagy Kálmán, Bánk bán tanulmányomat kifejezetten "derekas munkának" tartotta. /Ez a tanulmányom is az irodalom tankönyv szemlélete ellen született: ezért jelentette meg Pándi Pál az Irodalomtörténet 1974.2.számában./

Vizuális nevelésről szóló kísérleteimet a magyar- és történettanításban elterjedt verbalizmus ellenében végeztem. Módszeremnek -melyet az iskolában csak Nagy Kálmán karolt fel- jelentős tudományos elődök nyomán dolgoztam ki /téglási OPI konferencia, a MTA Vizuális Nevelés Kutatócsoportja, Vizuális Nevelési Tanszék, stb./.

Próbálkozásaim -mint "egyéni módszerek"- váltottak ki ellenvéleményeket, sőt ellenzéseket, hiszen Kóhalmi Gyulának is többször kellett látnia osztályzási módszeremet, amíg megtetszett neki, s helyeselte.

Antimarxista nézeteimről: ennek semmi bizonyító példáját nem olvashattuk. Mindennapi beszélgetéseinkben, véleménycseréinkben pedig különösen nem, hiszen az igazgató kartárs által vezetett pártoktatásban mindig aktiv véleményező, hozzászóló voltam; sohasem kellett kijavítania "polgári, antimarxista" nézeteimet. Az előző minősítésváltozatban "polgári, kispolgári nézetek" szerepeltek, amelyek azonban nem voltak még "antimarxisták". Most elmaradt a "kispolgári" bélyeg -ugy látszik, igazgató kartárs megnézte a z Etikai kislexikon szócikkét, s rájött, hogy éppen a sekélyesség, a megelégedettség, gyávaság és álszenteskedés nem illik rám- de most "beugrott" az "antimarxista" megbélyegzés. Ezt kifejezetten visszautasítom; erre még szakfelügyelői megjegyzések sem adhattak "jogalapot". Ha netán bizonyos politikai kérdésben merészelt közöttünk nézeteltérés támadni, azt mindig megbízható és friss marxista tanulmányal tudtam igazolni. /Egy ilyen nézeteltérésünket cikkben fejtettem ki a Történettanítás c.lapnak, s a szerkesztő Szabolcs Ottó elfogadta érvelésemet./

Megzuoktam: a tudományos szakirodalomban ha az ember valami újat nem tud mondani, s érvelései nem keltenek meglepetést, nem értékelik az írást. Az iskolában ilyet említeni veszélyes.

Furcsa logikája van a minősítésnek a továbbiakban is: most már felsorolja a tevékenységemet, de az értékeléséhez igazgató kartárs nem tartja magát illetékesnek. Azt hiszem senki sem várná el egy munkahelytől, hogy filológiai értékelését végezze el egy dolgozója munkájának; de egy iskolának feltétlenül hasonló -legalább is érdem-, ha szaktanárai az országos vagy helyi szaklapokban aktívan publikálnak. Ezt az aktiv jelenlétet -ugy érzem- értékelnie kellene a munkahelynek. Különösen ha ezek a publikációk a tantárgyi elvi és tudományos problémákon kívül- olyan helyi művelődéstörténeti, munkásmozgalomtörténeti és irodalomtörténeti emlékek és értékek rendezésével, feltárásával foglalkoznak, mint a Napjainkban megjelent 16 részes miskolci irodalomtörténeti jegyzeteim. S mindehhez különös pedagógiai, mozgalmi, sőt politikai eredmények is társulnak, mint a -nagyra is- iskolánk diákjaiból szervezett- honismereti kutatóköröm. Most, ápr.4-én is iskolánk tanulója nyerte az országos III.díját a Munkásmozgal-

mi Múzeumnak, s ehhez az iskola tanárának semmi köze sincs?
 A történelmi összegző vizsgálat egyszerűen ki sem tér az iskolában működő művelődéstörténeti, monismereti szakkör munkájára? Már akkor voltak országos és megyei eredményeink, irodalmi, művelődéstörténeti várostörténeti és munkásmozgalmi kutatásaink, eredményeink. E tanévben is /1979/80-ban/ 3 tanuló nyert megyei, illetve országos díjat. Éppen napjainkban nem veszi tudomásul a szakfelügyelet ezeket az eredményeket, amikor -az új tanterv szerint- a korábbi egyoldaluan politika-történetiséggel szemben most a gazdaságpolitika és művelődéstörténet-központúság kerül a történettanítás középpontjába, előterébe.

Az irodalomtanítás sem veszi tudomásul az iskolai szakkör és diákok irodalomtörténeti kutatásait? A helyi irodalmi hagyományok feltárását? Ez nem tartozik az oktatómunka hatáskörébe, az iskolavezetés illetékeségi körébe?
 Furcsa szemlélet!

28 Furcsa logikája a minősítésnek, hogy tevékenységi területeim felsorolása után siet közölni az anyagi jutalmazások sorozatát. De mindezek az évi esedékes bérkiegészítések mellett én vagyok a tantestület kb. 60 tagja közül a legutolsó, aki 25 %-os fizetésemelési indexével -munkában töltött éveim alapján- a legalacsonyabb fizetésével "dicsekedhet". /Ez kitetszik a tavaly elkészített táblázatból is./

Ezek után a diákotthoni nevelőmunkámról.

Korábban is panaszoltam, hogy az iskolából a diákotthonba történt áthelyezésem lényegében büntetésem. Ezt azonban nem előzte meg semmiféle megbeszélés, beleegyezésem kikérése; egyszerű elvi döntése az iskola igazgatójának, amely ellen sem apelláta, sem fellebbezés nem lehetett. Valójában ide pályázatot kellett volna kihirdetni, hiszen a megürült helyemre egyszakos kollegát alkalmazotta az iskolavezetés.

Büntetés ez lényegében, hiszen "kevesebb, illetve kisebb közösség felett gyakorlok felügyeletet". /Ez ugyanis téves: tanulócsoporthoz nagyobb létszámú, mint egy osztály. Ugyanakkor többoldalú a velük való érintkezés; ezt aki a kollégiumi nevelésben jártas, tudhatja, hiszen nem csak oktató-nevelő, hanem családpótló, otthonteremtő feladatokat is kell végezni. Ezért fura, hogy igazgató kártárs a diákotthonban folyó munkámat annyival intézi el: "felelőse a jól működő falujságnak". Mi ez, ha nem lebecsülése vagy nem ismerése a munkámnak. A falujság csak mellékterméke annak a hazafias nevelést szolgáló Az én falum beszámoló sorozatnak, amely során falujuk, szülőhelyük, lakóhelyük történetéről, jelenéről és jövőjéről számolnak be a tanulók. /Ehhez mindenkinek kisebb kutatómunkát kell végezni. /Vannak sokan, akik most először gondolnak a falujuk történetére. Ugyancsak én indítottam a tanulócsoporthoz az olvasómozgalmat. Minden tanuló a tanév alatt egy a könyvtárunk által összegyűjtött mai magyar író könyvét kell elolvasnia, erről ismertetőt írnia és elmondania. Két havonként tanulmányi /irodalom, történelem/ verseny folyik a falujságon, de főleg a tanulócsoporthoz. Ugyancsak én vezetem a felkészülését a megyei kollégiumi szellemi vetélkedőn résztvevő brigádnak irodalomé, történelem- képzőművészet- és zenéből. Ez nem pusztán "falujság-munka". A többi három tanulócsoporthoz közel sem folytat ilyen intenzív közművelődési munkát.

Ugy látszik, ez sem érdemelt elismerést, mert jól folyó üteme mellett sem nyert erkölcsi vagy anyagi ösztönzést.

Az igaz, hogy az Ifjusági Házban végzett munka értékelése a rendező szerv feladata, de ez úgy néz ki, mintha az iskola tanulóinak ehhez semmi köze nem lenne, holott a tagság felét a mi gyerekeink teszik ki.

Ha igaz az, hogy "Téves felfogás az, hogy a munka közben elvégzett munkáért külön díjazás jár", akkor hogyan lehet díjazni a kollégiumi munkaidőben a levelező tagozaton tartott túlórákat? A minősítésnek ez a tétele ugyanis a filmszakköri foglalkozás díjának elmaradását igyekszik indokolni. /Igaz, hogy korábban igazgató kartárs azzal indokolta a szakköri díj elvonását, mert nálunk nincs filmesztétika, így a szakkör nem kapcsolódik semmiféle tantárgyhoz. Én hívtam fel a figyelmét ekkor, hogy: De hát tanítunk magyarul filmesztétikát! Tankönyvet is vettek a gyerekek 4 évre szólót. /

Mindezeket összevéve: a minősítés elmarasztaló, elitélő tendenciája mit sem javult. Az iskolavezetés semmire sem értékeli a kutató pedagógus munkáját /pedig ez is kiemelt szakszervezeti és iskolavezetési feladat ma már!/, sem a diákotthoni nevelőmunkámat. Máig nem értem -s ez szerepelt az előző minősítésben is- mi indokolja, hogy "törődhetnék jobban a tanulócsoporthoz fegyelmével?" Nem az én feladatom más kollegáim munkájának értékelése; a kollégiumi igazgatóhelyettes kartárs semmiféle hiányosságra eddig nem hívta fel a figyelmet -különösen a fegyelmét illetően nem-, ez egészen meglep. Ez a megállapítás is nélkülöz minden alapot. Volt olyan sértő megjegyzés is; hogy én tanulóknak előtt megjegyeztem más kollegám munkájára. Mikor, hol volt ez? Magam messzemenően tartom magam ilyen kollegális erkölcsi követelményekhez: még akkor sem tettem ilyet, amikor pedig lett volna rá okom. Ez nem tartozik a tanulókra.

Ez a véleményem is hosszúra sikerült. Sajnos, kényszerültem rá. Rá kellett mutatnom a diszkreditáló tendenciára, s a megállapítások rosszindulatu és hatáskeltő tálalására.

A minősítéssel nem érthetek egyet, annak aláírását -miután számomra az sérelmes- megtagadom.

Miskolc, 1980. ápr. 3.

Dr. Kárpáti Béla